Aventurile submarinului DOX

142

Orașul din pădure

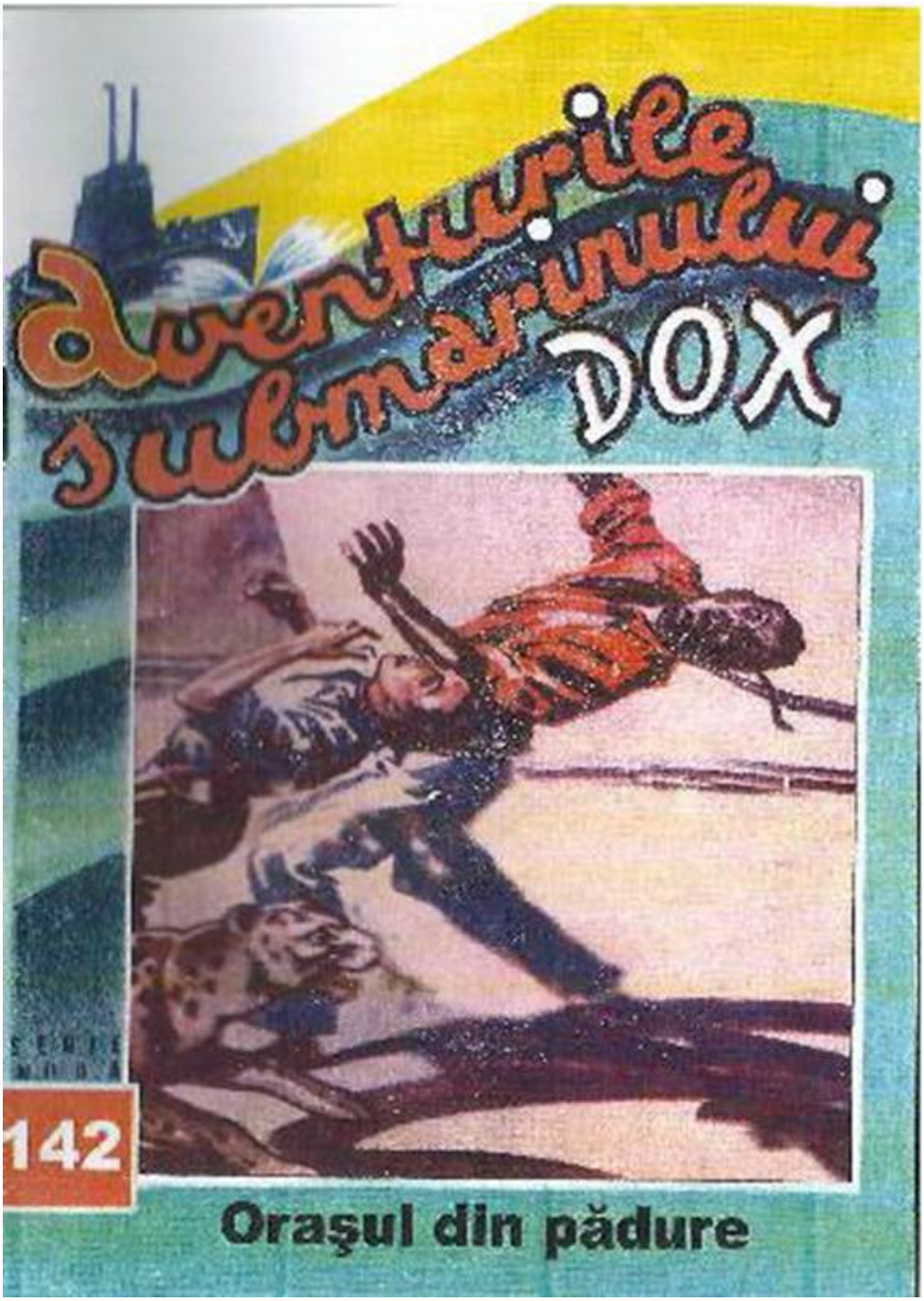
Aventurile submarinului DOX
142
Orașul din pădure

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 142

ORAŞUL DIN PĂDURE

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PE URMELE TIGRULUI VERDE

ŞI DOCTORUL BERTRAM povesti mai departe lui George:

— Maha, ghepardul nostru care mergea cu câţiva paşi înaintea noastră, se opri brusc, se holbă câteva clipe la o tufă deasă de la dreapta potecii înguste, apoi sări îndărăt, schelălăind speriat.

Luarăm îndată puştile în mână, căci pricina nu putea fi decât tigrul misterios, care dădea târcoale pe aici.

În noaptea trecută ne încredinţasem că fiara era într-adevăr „invulnerabilă", după cum umbla zvonul. Pe întuneric nici nu era de gândit să pornim în urmărirea misteriosului animal. Petrecusem noaptea la focul de tabără, făcând de pază cu schimbul. Când se iviră zorile, ne luarăm pe urmele tigrului verde. Kunda, băiatul malaiez, se înapoiase la Marichehukkadi, localitate situată lângă golful Mannar, iar noi ne abăturăm de pe poteca veche, unde dispăruse în întuneric tigrul verde şi pătrunserăm în desiş; acolo dădurăm de o potecuţă foarte îngustă dar bine croită, care şerpuia printre copaci.

Mergeam de vreun ceas pe această potecă întortocheată dintre copacii uriaşi, bătrâni de sute de ani şi ţineam puştile pregătite în mână.

Pe cea din urmă întindere de vreo sută de metri, vegetaţia se schimbase şi în locul copacilor uriaşi se iviră mai multe tufe, dar atât de mari şi dese cum nu se întâlnesc în alte continente.

Şi din faţa uneia din aceste tufe, la vreo şase metri înaintea noastră, se dăduse înapoi ghepardul speriat. Toată atitudinea lui dovedea că, între crengile dese nu putea fi ascuns decât tigrul verde, care-l omorâse pe fratele său, ghepardul Gaba.

Duserăm îndată puştile la ochi. Dacă în timpul nopţii gloanţele nu avuseseră nici un efect asupra fiarei, acum ziua, lucrurile stăteau altfel, căci de data aceasta vom găsi o ţintă, ca să-i putem veni de hac.

Ca să înaintăm ar fi fost o îndrăzneală prea mare, căci fiara o fi stând la pândă şi l-ar fi sfâşiat pe cei dintâi care i-ar fi ieşit înainte.

Era o situaţie foarte neplăcută aceea în care ne găseam pentru moment.

Trebuia să presupunem că misterioasa fiară pândea numai la şase metri în faţa noastră, gata în fiecare clipă să se

repeadă asupra unuia dintre noi.

Pe când chibzuiam dacă n-ar fi bine să deschidem un foc asupra tufei, Marian strigă cu glas coborât:

— Pongo, azvârle o creangă sau o fructă grea în tufiş. Dacă tigrul misterios e pitit acolo o să mişte el. Cred că împuşcăturile noastre n-au fost degeaba, chiar dacă nu aşa cum nădăjduiam.

În vreme ce Pongo, se duse să caute ceva potrivit pentru aruncat, Fox zise:

— Crezi că gloanţele noastre au avut vreun efect asupra tigrului, domnule Farrow?

— Cu neputinţă, altfel am fi găsit vreo urmă de sânge. Nu, fiara ne va fi pândit aici şi pun rămăşag că ne putem aştepta din clipă în clipă la un atac din partea ei.

— Să aşteptăm – zise Marian, liniştit – şi o să vedeţi că am dreptate. Chiar dacă gloanţele nu l-au rănit, izbiturile în capul şi trupul fiarei trebuie neapărat să-i fi căşunat ceva. Aşa, Pongo, arunc-o cât mai sus ca să cadă drept în jos.

Pongo veni cu o cracă lungă de vreun metru şi groasă cât mâna. Lemnul greu trebuia să răzbată printre crengi până la pământ – dar era nevoie de puterea supranaturală a unui Pongo, pentru ca s-o azvârle aşa de sus de la o astfel de înălţime.

Uriaşul se aşeză la stânga noastră, lăsându-ne câmp liber de tragere, apoi ridică deasupra capului craca şi, cu o sforţare enormă, o zvârlii în sus în tufiş.

Crengile foşniră şi trosniră când bâta grea căzu. Mă aşteptam ca misteriosul tigru să se năpustească asupra noastră, dar în loc de asta auzirăm numai un pufăit furios din tufiş.

Se părea că Marian are dreptate: fiara trebuia să sufere din pricina împuşcăturilor, îşi alesese tufişul numai ca loc de odihnă şi speriată de Pongo, o luase acum la fugă, căci del a mare depărtare auzirăm iarăşi un pufăit.

— Să ştiţi, a luat-o la sănătoasa! zise Fox, uluit. În cazul acesta, arma principală a bandei, misteriosul ei tigru, care a vârât groaza în oameni, pare să fi fost scoasă din luptă. Vom ajunge în curând în vechiul oraş din pădure Anuradhapura, la care duce poteca aceasta, în vreme ce şoseaua, care e folosită de pelerini şi călători, face un ocol mare.

— Ah, asta e important! răspunse Marian. Sunt aproape sigur, dragă Fox, că vom găsi în vechiul oraş pe căpetenia acestei bande. Acolo se pot ascunde mai bine şi pot pune la cale nelegiuirile lor. În Colombo, de pildă, activitatea lor ar

bătea îndată la ochi. Hai să mergem mereu pe urmele tigrului verde.

— Atunci să lăsăm poteca şi să pătrundem în tufiş? întrebă Fox, mirat.

— Da, căci presupun că prin urmărirea lui vom da de ascunzătoarea bandei. Anuradhapura e vizitată mereu de pelerini. Şi acolo banda nu-şi poate face de cap în voie – dar vechiul oraş de reşedinţă e abia în parte dezgropat, cele mai multe clădiri sunt încă în pământul pădurii seculare – şi bănuiesc că vreuna din aceste ruine vechi, îngropată pe jumătate, serveşte de cartier general al bandei. Tigrul ne va călăuzi într-acolo.

— Da, dacă ne-am putea lua pe urma lui – zise inspectorul Fox – dacă însă s-a strecurat prin desiş, apoi nici chiar Pongo al dv. nu va fi în măsură să găsească drumul pe care l-a luat.

— Nădăjduiesc că îndărătul acestui tufiş vom găsi iarăşi o potecă – zise Marian – iar dacă nu, va trebui să ne-ntoarcem şi să urmăm mai departe, drumul acesta de aici, ceea ce va îngreuia sarcina, ce e drept.

Pe când vorbeam, ne apropiarăm binişor de tufiş. Ne oprirăm înaintea lui, Marian stătu să chibzuiască puţin, apoi chemă ghepardul şi-i strigă:

— Maha, caută!

O clipă inteligentul animal se dădu înapoi – căci mirosul tigrului verde o mai fi stăruit foarte tare printre crengi – apoi, însă, îşi făcu loc printre crengile mlădioase.

Îl urmarăm fără teamă. Dacă vreun duşman omenesc era într-adevăr ascuns acolo, atunci Maha va da îndată de el şi-l va doborî la pământ.

Cu toată graba noastră avurăm grijă să nu lăsăm nici o urmă, pentru că vreunul din bandă ar fi putut trece, întâmplător, de-a lungul acestei poteci şi era mai bine să nu fim descoperiţi îndată.

Căci era într-adevăr un drum peste care dădurăm acum, după ce ne făcurăm loc printre crengile dese, deşi tot atât de îngust ca cel părăsit cu puţin înainte, era însă tot atât de bine întreţinut, fără bălării.

Nu ne puteam da seama dacă tigrul verde urmase poteca asta, dar ne puteam bizui pe Maha, care ne va da de veste îndată apropierea lui.

Deodată ne oprirăm. Undeva în pădure se auzise un sunet ciudat – ca sunetul îndepărtat al unui corn de vânătoare. Dar aici în pădurea seculară, în urmărirea unei fiare misterioase, în luptă cu o bandă pentru care viaţa omului nu însemna nimic, sunetul acesta era o ameninţare.

Fu repetat de şase ori la răstimpuri scurte, apoi se întrerupse brusc şi o tăcere de moarte se lăsă iarăşi deasupra desişului. Inspectorul Fox îşi dădu pălăria pe ceafă şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Grozav de cald! gâfâi el. Ei, domnule Farrow, ce zici de melodiile alea. Ai? Frumoase, nu?

— Da, sunau foarte frumos – răspunse Marian, zâmbind – dar pentru noi or fi însemnând o mare primejdie. Bănuiesc că tigrul verde a fost lăsat de pază în tufiş, îndărătul nostru. Acum ne-o fi anunţat stimabililor pe care îi căutăm. Şi sunetele acestea ca de corn or fi având scopul să dea de veste poate altor paznici că trecem pe aici.

— Cam aşa mi-am închipuit şi eu – zise Fox – numai nu pricep că îţi mai arde de râs. Eu socot că lucrul e foarte serios. De, o viaţă are omul şi, oricât e o cinste să mori în slujba patriei. Cu d-voastră însă, lucrurile stau altfel.

— Da – zise Marian, urmând să zâmbească – voi căuta să mă conving că mor pentru o cauză bună şi atunci va fi mai uşor. Dar vorbind serios, domnule Fox, sunetele alea or fi având însemnătatea presupusă – nu trebuie însă să ne necăjim. Mie îmi dovedesc numai că restul ce-a mai rămas din bandă se teme grozav de noi, altminteri nu s-ar face astfel de pregătiri. Şi cui îi e frică, e în dauna lui. Ştim, fireşte, că ne aşteaptă mari primejdii, dar dacă nu ne pierdem cumpătul în faţa lor, o să scăpăm cu bine.

— Ai dreptate – încuviinţă Fox – să mergem înainte şi sunt încredinţat că vom sfârşi şi cu restul bandei. N-au decât bandiţii să sufle cât or vrea din corn, noi o să le venim de hac.

Îmi venea să râd de încrederea bruscă a inspectorului, care trecu înaintea lui Pongo şi porni de-a lungul potecii îndărătul lui Maha, care mergea în frunte.

Ultimele întâmplări îl făcuseră cam nervos pe Fox, dar acum îşi recăpătase iar curajul, ba se părea că dorul de luptă îl aţâţa chiar.

Zelul acesta fu cât p-aci să-i fie pierzania. Pomeneam mai sus că arborii uriaşi făcuseră loc unor tufe înalte şi dese, totuşi din când în când se ridica un copac uriaş şi acum se ivi iarăşi pe dreapta potecii un teak enorm, ale cărui crengi dese atârnau peste potecă. Fox vroia să treacă pe lângă arborele uriaş, în vreme ce iscodea cu luare aminte desişul de ambele părţi ale potecii. Uitase însă că în pădurea seculară trebuie să fii cu ochii-n patru, aşa dar se cerea să priveşti şi în sus… Pongo făcu asta din instinct şi mulţumită lui scăpă cu viaţă inspectorul.

Uriaşul Negru făcu deodată o săritură înainte şi cu braţul său vânjos îl prinse pe Fox, trăgându-l după sine. În clipa următoare o cracă groasă căzu pe potecă, îndărătul lui Fox şi Pongo şi în faţa lui Marian şi a mea. Maha, care mergea mereu cu câţiva paşi înainte, scoase un mârâit speriat şi sentoarse cu repeziciune.

Văzurăm acum că creanga grea cât un copăcel întreg fusese tăiată cu fierăstrăul şi doar de un deget mai fusese lăsată să atârne de trunchi. Dacă nu era Pongo, am fi fost pierduţi.

— Drace! făcu Fox, răsuflând uşurat – niciodată nu trebuie să te pripeşti. Dragă Pongo, îţi mulţumesc.

Întinse mâna camaradului nostru, care mormăi, stingherit:

— Fie bine. Pongo vede cade cracă, Masser Fox trage repede înapoi.

Întâmplarea aceasta ne dovedi şi de astă-dată cât de primejdioasă era banda cu care aveam de a face. În acelaşi timp, însă, căpătarăm şi convingerea că ne apropiam de ascunzătoarea ei, altminteri nu şi-ar fi dat osteneala să-şi asigure poteca aceasta printr-o capcană.

Ne puteam aştepta, deci, să dăm curând de bandiţi şi atunci va avea loc, cu siguranţă, o luptă îndârjită. În primul rând nici nu ştiam câţi potrivnici ne stăteau în faţă şi inspectorul, care mergea acum între Marian şi mine, zise deodată:

— Domnule Farrow, n-ar fi mai bine dacă am lua cu noi un număr de poliţişti sau soldaţi? se prea poate să ne pomenim deodată în faţa unor forţe superioare şi în acest caz tot curajul nostru nu face două parale.

— M-am gândit şi eu la asta – spuse Marian – de aceea trebuie să fim cu mare băgare de seamă de acum încolo. Dacă vom da de forţe superioare, va trebui să ne împărţim – unii vor ţine sub observaţie banda, în vreme ce ceilalţi vor aduce oameni în ajutor.

— Ai dreptate – încuviinţă inspectorul – şi cel mai bun lucru va fi să mă duc eu-însumi să-i aduc pe poliţişti. Ah, uite-l colo în faţă!

Ultimele cuvinte le spusese în şoaptă. Şi avea motive pentru aceasta, căci la mică depărtare răsunase pufăitul unui tigru.

II
MAHA, SALVATORUL

ERA TIGRUL VERDE, al cărui pufăit ne era cunoscut. După toate probabilităţile ascunzătoarea bandei se afla în faţa noastră.

Maha veni acum înapoi, căci ştia că duşmanul său de moarte se află în faţa lui şi instinctul i-o fi spunând că numai noi îl puteam ocroti.

Când trecu pe lângă Marian, acesta se opri, mângâie animalul şi arătă apoi spre o tufă de lângă potecă.

— Maha, culcă-te! îi porunci el în şoaptă.

Ghepardul îl privi cu ochii-i mari, pe urmă merse încetişor spre tufă şi se strecură printre crengi. Marian zâmbi mulţumit şi zise:

— Aşa, acum avem cel puţin un prieten în spate, care ar putea să devină chiar salvatorul nostru. Să mergem mai răzleţi unul de altul. Ultimul poate oricând să mai întreprindă ceva, dacă cei din faţă ar fi atacaţi sau ar cădea în vreo cursă. Robert, tu trebuie să rămâi deci pe loc câtva timp! Pongo ne-a luat-o destul de mult înainte, aşa că eu pot iuţi pasul.

Într-o anumită privinţă era bine cum orânduise Marian lucrurile, dar era cam neplăcut să fim atât de depărtaţi unul de altul. Priveam şi ciuleam urechile în juru-ne, în vreme ce camarazii mei o luaseră înainte. Şi când îl văzui pe Fox la vreo douăzeci de paşi înaintea mea, mersei şi eu mai departe.

Pe Pongo nu-l mai putui zări, căci dispăruse pe după o cotitură a potecii, pe care tocmai o trecea şi Marian. O clipă îmi ajunse parcă la ureche o chemare slabă, deoarece însă nu se mai auzi nimic, crezui că mă înşelasem.

Când Fox ajunse la cotitura potecii, mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul meu. Mă-ntorsei repede, cu puşca în mână, dar nu fu decât un animal care trecuse poteca. Întorcându-mă iarăşi, văzui că şi Fox dispăruse pe după cotitură.

Un simţământ nelămurit mă îndemnă să merg mai încet. Această cotitură a potecii îmi dădea impresia că ascunde o mare primejdie pentru mine.

Deodată îmi veni în gând că prin mersul meu încet voi pierde probabil legătura cu camarazii mei. Iuţii pasul, apoi cotii cu băgare de seamă pe după colţul potecii.

Cât despre tovarăşii mei, nici urmă. O creangă lungă îmi atinse faţa; o dădui în lături şi mai făcui doi paşi, dar căzui grămadă. Simţii parcă un curent electric puternic care îmi paralizase nervii. Nu puteam mişca nici un mădular, nu eram

în stare să scot un sunet – şi totuşi păstram în stare să scot un sunet – şi totuşi păstram întreaga cunoştinţă.

Nu ştiam ce să cred. Să fi fost de vină căldură moleşitoare din pădure? Să se fi răzbunat, în fine, clima aceea ucigătoare în care trăiam de câţiva ani?

La toate mă gândeam, numai la ce era mai apropiat, nu – dar curând îmi trecu prin minte gândul că mă prinsesem într-o cursă întinsă de această bandă primejdioasă. Deodată, doi Cingalezi uriaşi se iviră pe nesimţite în faţa mea. Mă ridicară pe sus şi mă duseră într-un tufiş de pe dreapta potecii.

După ce trecură cu mine printre ramurile mlădioase, văzui un luminiş potrivit de mare, pe care se înălţa o clădire mică şi ruinată, ale cărei blocuri uriaşe de piatră negricioasă trădau o vechime însemnată.

Într-o poartă îngustă stătea un indian înalt în veşmânt alb şi lung; părul şi barba îi erau albe. Pe cap purta un semicerc care sclipea în bătaia soarelui. Ştiam ce-nseamnă podoaba aceasta: ea era insigna celei mai înalte caste cingaleze, aceea a Brahmanilor.

Pe chipul său aspru şi distins nici un muşchi nu tresări când cei doi purtători se apropiară cu mine. Fără să rostească un cuvânt se dădu la o parte şi fui dus într-o încăpere mare, care prindea o lumină turbure prin nişte deschizături înguste din perete. Marian, Pongo şi Fox zăceau şi ei acolo pe pământ, la distanţă de câţiva metri unul de altul şi legaţi de nişte verigi groase de fier, fixate în zid. Fui legat şi eu cu brutalitate – căci cu toată paralizia ciudată îmi păstrasem simţurile întregi. Cei doi care mă aduseseră părăsiră încăperea şi bătrânul Cingalez se apropiă agale de noi, ne măsură din cap până-n picioare, apoi se opri înaintea lui Marian. În cea mai curată limbă engleză, cu glas adânc şi melodios, zise:

— Prin oamenii mei am aflat că aţi capturat în Marichehukkadi pe cei mai puternici sprijinitori ai castei noastre. Pedeapsa pentru această faptă va fi foarte aspră, căci prin pierderea credincioşilor noştri membri ni s-a adus o pagubă cât se poate de mare. Din păcate, nu pot hotărî eu singur asupra sorţii voastre, dar voi trimite soli la mai-marele nostru, care va fi aici peste câteva ceasuri. Atunci veţi afla ce soartă vă aşteaptă. Am fost nevoit să vă leg, pentru că paralizia provocată de spinii otrăviţi ai crengii de pe potecă, va dispărea curând. Şi voi lăsa şi un paznic aici, ştiindu-vă foarte primejdioşi. Acum trebuie să plec pentru câteva ceasuri, dar când mă voi înapoia, va fi aici şi Superiorul, ca să hotărască asupra sorţii voastre.

Intră un Cingalez care ducea cele trei puşti ale noastre. Brahmanul arătă spre peretele din faţă şi servitorul puse armele acolo. Apoi se ghemui pe prag şi rămase cu privirea aţintită asupra noastră. Bătrânul Brahman ne salută cu demnitate şi părăsi clădirea.

Privii la paznicul întunecat din uşă. Cât de rafinaţi erau oamenii aceştia! Cui să-i dea în gând că o simplă creangă ar putea fi otrăvită? Şi cu un venin drăcesc, care paralizează pe dată orice fiinţă vieţuitoare!

Fui trezit din gândurile mele negre de o senzaţie de furnicătură prin tot trupul, apoi deodată putui să mişc capul şi să trag spre mine picioarele legate. Privii repede la camarazii mei.

Se mişcară şi ei pe urmă ne uitarăm unul la altul şi în cele din urmă Marian zise:

— Am căzut în cursă! Acum se pune chestia cum ieşim iarăşi din ea; o să izbutim noi, căci cu paznicul ăla de colo terminăm repede.

Ca şi cum Cingalezul atâta ar fi aşteptat, îl văzurăm ridicându-se sprinten ca o pisică, se apropiă de Marian şi-l ameninţă cu pumnalul, îndrugând în limba tamilă câteva cuvinte pe care nu le înţelesei.

Dar Fox, care cunoştea şi limba asta, spuse:

— Domnule Farrow, ne porunceşte să tăcem, altminteri ne va gâdila puţin cu cuţitul. Probabil că nu îi e prea la îndemână să stea singur cu noi.

Îmi veni să râd văzându-l pe paznic repezindu-se la Fox şi răstindu-se la el. Inspectorul îi răspunse liniştit, apoi zise către noi:

— Îi e frică într-adevăr. Ne cere să tăcem, altfel ne va tortura. Pentru asta va trebui să vie aproape de tot de noi.

— Să mai aşteptăm câtva timp, până ce bătrânul Brahman se va fi îndepărtat deajuns – răspunse Marian – atunci Pongo va vorbi cu glas tare şi-l va atrage în apropierea lui. Pricepi, Pongo?

— Da. Masser, Pongo face! zise uriaşul.

Se vedea bine că paznicul nostru nu ştia ce să facă. Dar Fox îi spuse câteva cuvinte şi Cingalezul se-ntoarse la locul său din pragul uşii şi se aşeză la loc.

Îşi ţinea ochii scânteietori mereu îndreptaţi asupra noastră, dar nu părea să fie mulţumit de rolul său. O fi auzit, poate, că suntem oameni primejdioşi, în stare de orice.

Marian lăsă să treacă vreo zece minute. Bătrânul Brahman putea fi acum destul de departe, ca să nu ne mai poată surprinde la o încercare de eliberare.

Îl priveam pe prietenul meu şi văzui că tocmai vroia să-i spună ceva lui Pongo, renunţă însă şi privi dezamăgit spre uşă.

Acolo sta… bătrânul Brahman şi în spatele lui alt indian. Bătrânul ne măsură cercetător, apoi schimbă cu paznicul câteva cuvinte, la care acesta răspunse cu un potop pe vorbe.

Brahmanul îi făcu un gest poruncitor şi paznicul tăcu, privindu-ne însă cu ură.

— N-aveţi voie să vorbiţi! ne zise acum Brahmanul, liniştit. Se poate să aveţi tovarăşi prin apropiere. Chiar dac-ar veni, se vor otrăvi de spinii aceia – dar cu toate acestea trebuie să tăceţi. Voi mai lăsa încă un paznic aici, căci sunteţi prea primejdioşi. Dacă veţi vorbi sau striga, paznicii vă vor tăia limbile.

— Suntem oare într-atât de primejdioşi? întrebă Marian, batjocoritor. De ce nu-l laşi atunci aici pe faimosul tigru verde? Cred că animalul acesta nu ne prea are la inimă, pentru că gloanţele noastre l-au învăţat minte în seara trecută.

Ne dădurăm seamă îndată că prin întrebarea aceasta Marian căuta numai să iscodească unde se află tigrul, care ne putea deveni primejdios. Şi bătrânul Brahman căzu în cursă, căci strigă înfuriat:

— O să mai daţi voi ochii cu el, fiţi pe pace, numai că nu o să vă cam placă lucrul ăsta. Acum îl folosesc în alt loc, dar îl voi aduce înapoi. Peste trei ceasuri va fi aici şi mai-marele nostru şi atunci o să vă piară pofta de a vorbi cu atâta dispreţ despre el. Aşa dar, tăcere, altminteri n-o să vă meargă bine deloc!

Ne învălui într-o privire lungă, de compătimire, dar Fox, care-i ghicea gândurile, zise imediat:

— Nu-ţi da nici o osteneală, căci tot nu vom trece de partea voastră!

Bătrânul înălţă din umeri şi părăsi încăperea. Cei doi paznici de ghemuiră pe prag şi-şi aţintiră privirea asupra noastră.

Acum trebuia să aşteptăm iarăşi până ce Brahmanul se va fi îndepărtat deajuns. Situaţia noastră se înrăutăţise, căci pe amândoi paznicii nu era în stare să-i doboare Pongo.

Marian avu însă o mutră foarte încrezătoare şi-mi zâmbi. Atunci mă resemnai şi privii liniştit pe cei doi paznici.

Nici celui de-al doilea nu părea să-i fie plăcută slujba, căci schimba adesea priviri pline de-nţeles cu tovarăşul său şi se uitau amândoi posomorâţi la noi.

După vreo douăzeci de minute Marian izbucni deodată în râs. Paznicii săriră în picioare şi-şi traseră pumnalele. Dar

prietenul meu nu se speria.

— Pongo, cheamă-l pe Maha, ceea ce voi face şi eu! zise el tare.

Paznicii se priviră înmărmuriţi, când Marian şi Pongo începură să strige din răsputeri:

— Maha, Maha!

Pe urmă însă se năpustiră cu pumnalele asupra lui Pongo, care le venea mai aproape.

Marian se aşteptase, de sigur, ca ei să se despartă, căci altminteri camaradul nostru negru ar fi avut munca îndoită şi situaţia lui ar fi devenit cam primejdioasă.

Dacă cei doi paznici ar fi fost cu băgare de seamă şi îndemânateci, s-ar fi apropiat de el pe de lături; dar ei veniră de-a dreptul din faţă. Când cel dintâi fu înaintea lui Pongo, acesta îşi trase repede picioarele legate, apoi le repezi cu toată puterea.

Scoţând un răcnet, primul paznic se izbi de celălalt şi-l trase cu sine. Zburară amândoi până la peretele opus şi se prăbuşiră la pământ.

Cel dintâi paznic era „achitat” – dar celălalt era, de sigur, numai ameţit, deşi se izbise destul de tare de zid.

Acum îl strigarăm cu toţii pe Maha, ghepardul. Trebuia să ne ajute, căci singuri nu ne-am fi putut dezlega.

Din nefericire, temerile mele cu privire la al doilea paznic aveau să se înfăptuiască. După câteva minute numai, el începu să se mişte, apoi se sculă cu anevoie de jos şi privi aiurit în jurul său.

Se dezmetici însă repede, scoase un răcnet de furie şi se năpusti asupra lui Pongo. Dar se opri nu departe de uriaş, care-l aştepta liniştit. Din soarta tovarăşului său, care zăcea nemişcat la pământ, trăsese învăţătura că nu era atât de lesne să se ia la harţă cu Pongo, chiar dacă acesta era legat.

Câteva clipe indianul stătu nehotărât – dar noi ne folosirăm de timpul acesta să-l chemăm pe Maha.

Deodată paznicul rânji drăceşte, luă pumnalul de vârf, îl cântări câteva clipe cum numai un bun aruncător de cuţite o poate face, apoi se pregăti să-l azvârle în partea de jos a trupului lui Pongo.

Era o clipă nespus de primejdioasă pentru camaradul nostru, deoarece n-avea cum să se apere.

Cu toate acestea el urma să strige ghepardul şi-şi aţinti privirea spre arma din mâna paznicului. Poate că ar fi izbutit s-o prindă cu talpa încălţămintei sale, dar nu fu nevoie căci în clipa aceea veni credinciosul nostru ghepard.

Se ivise pe nesimţite în uşă – o clipă ne învălui cu privirea şi-o aţinti apoi asupra paznicului şi în momentul următor zbură ca o săgeată prin aer.

Răcnind înfiorător, indianul se prăbuşi la pământ, când Maha se izbi de dânsul. Pumnalul îi căzuse din mână şi omul zăcea acum fără apărare sub labele animalului.

Maha mârâia deasupra lui, gata în orice clipă să-l sfâşie. Deoarece însă Indianul încremenise de spaimă, ghepardul îşi întoarse capul spre noi.

— Domnule Fox, spune-i Indianului să stea liniştit! zise Marian, inspectorului. Eu voi chema îndărăt ghepardul.

Fox vorbi cu paznicul, care abia fu în stare să răspundă.

— Va sta liniştit – zise apoi inspectorul şi imediat Marian chemă animalul la sine.

Apoi, întorcându-se spre el, îi strigă:

— Desfă legăturile!

Inteligentul animal se puse îndată pe lucru şi începu să roadă funiile cu colţii-i tăioşi.

Într-acestea eu îl observam pe paznic care se holba îngrozit la ghepard. Cu siguranţă că nu mai văzuse un astfel de animal şi o fi crezut că eram înţeleşi cu cine ştie ce duhuri rele, care ne ajutau.

Dar încetul cu încetul dispăru groaza de pe chipul său şi ghicii că începuse să chibzuiască în ce fel să împiedice eliberarea noastră.

Maha rodea înainte funiile lui Marian; nu mai putea trece mult până ce acestea să fie rupte – şi atunci eram cu toţii liberi.

Timp de vreun minut nu-l observasem pe paznic. Acum când îmi întorsei privirea iarăşi spre el, mă speriai. Indianul izbutise într-adevăr să se târască înainte ca un şarpe şi să pună mâna pe pumnal. Avea acum iarăşi între degete arma primejdioasă şi tocmai se pregătea să lovească în Marian.

— Maha înhaţă-l! răcni eu.

Credinciosul ghepard se răsuci, văzu mişcarea ameninţătoare a indianului, apoi se şi repezi asupra omului care ţipă, îngrozit.

Dar ţipătul său se prefăcu într-un horcăit, indianul zbătându-se, se rostogoli pe pământ. Maha îi sfâşiase beregata.

Liniştit, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ghepardul se înapoie la Marian şi-şi văzu mai departe de treabă. După câteva minute prietenul meu scoase o exclamaţie de triumf, îşi ridică braţele libere şi trase cuţitul de la brâu.

După câteva clipe eram cu toţii liberi şi-l mângâiam pe Maha.

III
DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ

AMÂNDOI PAZNICI ERAU MORŢI; pe unul, piciorul repezit de Pongo îl rănise atât de grav, încât îşi dăduse sufletul îndată, probabil; celălalt îşi găsise sfârşitul din propria lui vină, sub colţii lui Maha.

Ne luarăm repede puştile şi Marian părăsi cel dintâi vechea clădire, cu mare băgare de seamă. Trebuia să fi servit în alte vremi drept temniţă pentru prizonieri, căci afară ne încredinţarăm că avea numai o singură încăpere aceea în care stătusem noi. La oarecare depărtare de zidurile vechi se aflau câteva colibe de crengi, probabil locuinţele paznicilor.

Din împrejurarea, însă, că locul acesta era atât de bine păzit şi ocrotit prin capcane, puteam deduce că ne aflam într-adevăr pe drumul bun către cartierul principal al bandei.

După spusa bătrânului brahman, „Mai-marele" trebuia să sosească peste trei ceasuri, aşa că peste vreun ceas trebuia să ne găsim la locul căutat.

Fox privi cercetător în juru-i când furăm înaintea vechii închisori, apoi arătă spre marginea de peste drum a micului luminiş şi zise cu hotărâre:

— Trebuie s-o luăm în direcţia asta, domnilor. Acolo se află vechiul oraş Anuradhapura. Din păcate, nu mi-am întipărit bine locul pe unde am fost duşi prin luminiş; se poate să fim nevoiţi să mai trecem poteca pe care au pus acea creangă faimoasă. Dar e totuşi cu putinţă să găsim în partea asta a luminişului o altă potecă, pe care să ajungem la ţintă.

— Tot pe poteca asta am fost duşi printre tufe în luminiş – zise Marian – ştiu eu bine ce spun, aici trebuie să fie locul!

Păşi spre un tufiş mare, desfăcu crengile, apoi zise mulţumit:

— Da, aici atârnă o fâşie mică ruptă dintr-una din cămăşile noastre. Suntem, aşa dar, pe drumul bun. Ia priviţi, pământul în tufiş e şi el bătătorit; am găsit, deci intrarea în luminiş. Acum s-o luăm înainte şi nădăjduiesc că vom descoperi astăzi încă bârlogul bandei. E foarte important că-l cunoaştem pe bătrânul Brahman. Dacă l-om spiona cu băgare de seamă vom cunoaşte toate persoanele cu care stă de vorbă.

— Îmi dai voie, Mariane – zisei eu – cine-ţi spune că şi Brahmanul s-a dus la Anuradhapura? N-ar fi avut atunci nevoie să trimită un sol. Spunea doar că are şi alte treburi aici.

— Adevărat – încuviinţă prietenul meu. Poate mai bine dacă rămânem prin apropiere. Aici trebuie să vie „şeful“ aşa că nu mai e nevoie să-l căutăm. Ce crezi d-ta, domnule Fox?

— Sunt de aceeaşi părere cu dv. – răspunse inspectorul – în Anuradhapura îi vom găsi cu greu pe oamenii noştri, căci acolo e totdeauna mare însufleţire; şi noaptea vin şi pleacă mulţi pelerini. Dar aici îl vom vedea pe omul care stă în fruntea bandei. Şi chiar de nu l-om putea prinde – pentru că va fi având pe lângă el vreo escortă – ne întipărim cel puţin mutra lui şi când s-o ivi prilejul punem mâna pe el.

— Ai dreptate, domnule Fox – încuviinţă Marian – aşa dar să ne căutăm aici o ascunzătoare sigură. Trebuie să veghem şi asupra lui Maha, deoarece ştim că vine şi tigrul verde. Şi cu siguranţă că el va găsi urma ghepardului.

Ne rotirăm privirea împrejur, dar se părea că nu e atât de uşor de găsit o ascunzătoare potrivită, căci trebuia să-l putem lua şi pe Maha şi afară de asta să ne ştergem urmele în aşa fel încât tigrul verde să nu poată da de ele.

— Poate pe acoperişul clădirii vechi – propusei eu – ne putem căţăra pe partea dindărăt, suntem bine ascunşi acolo şi ne şi putem apăra, dacă va fi să ne descopere.

— E o idee bună – încuviinţă prietenul meu – trebuie să ne gândim numai cum îl aducem sus pe Maha.

— Pongo ia Maha – zise uriaşul nostru camarad – Maha nu greu.

Într-adevăr, pentru puterea Negrului, o povară de cincizeci de kilograme nu era cine ştie ce. Cu toate astea trebuia să fie greu de căţărat pe acoperiş cu ghepardul.

— Da – repetă Marian, după ce privi încă odată cercetător de jur-împrejur – ideea ta e bună, Robert. Colo sus suntem în orice caz mai în siguranţă ca oriunde. Dar nu trebuie să lăsăm nici o urmă, cu ajutorul căreia să ne poată găsi tigrul verde. Pongo, trebuie să cauţi buruiana cu care ai frecat pe Kunda. Dacă ne vom unge pe tălpi şi pe mâini cu sucul ei, nu ne va putea descoperi.

Pongo dădu din cap şi intră în desiş. În vremea asta noi ocolirăm vechea clădire. După cum am pomenit nu era prea mare. Construită în formă de cub, fiecare latură, avea o lungime de vreo doisprezece metri. Zidurile erau din bolovani de granit. Vremea săpase şanţuri şi găuri adânci în piatră, ceea ce ne era de mare folos la căţărat.

Până la acoperiş erau vreo zece metri. Sus trebuia să încalece o balustradă pe jumătate ruinată, care înainta cu vreo jumătate de metru şi aceasta era singura greutate ce o aveam de întâmpinat.

Pe de altă parte însă, ieşitura acoperişului ne apăra de a fi văzuţi de jos. Ne puteam apropia până la marginea balustradei, care avea o spărtură şi de acolo puteam vedea şi auzi tot ce se petrecea jos.

Vechea clădire avea numai o singură intrare. Când furăm iarăşi în faţă, Marian zise:

— Nu-mi prea pot închipui ca şeful şi bătrânul Brahman să se aţină mult timp în această clădire veche. Pe undeva, în apropiere trebuie să fie alte clădiri, care or fi mereu locuite. De pildă, cel puţin cuşca tigrului verde ar trebui s-o găsim. Întrebarea e dacă să pornim chiar acum în căutarea acestor clădiri, sau să aşteptăm până vin indienii? Cu siguranţă că şi-or trimite escorta să ne caute pe noi şi când vor pleca, îi putem urmări şi astfel să le găsim uşor ascunzătoarea.

— E mai bine aşa – zise Fox – dacă pornim acum să-i căutăm, probabil că vom da de un paznic, care a rămas aici.

Încuviinţai şi eu părerea inspectorului, pe urmă Marian zise:

— Da, e mai bine să rămânem aici. Nădăjduiesc că potrivnicii noştri nu vor bănui în nici un caz că mai suntem în apropiere – ci că am pornit pe drumul cel mai scurt la Anuradhapura. Ah, uite că se-ntoarce Pongo.

Camaradul nostru se strecură printre crengile unui tufiş, dar nu venea singur, ci ducea sub braţ un indian neînsufleţit, un Tamil, după cum se cunoştea din îmbrăcămintea sa.

Îl zvârli la picioarele noastre şi zise:

— Indian stat la pândă, Pongo prinde la el. Om nu băgat de seamă nimic.

— Dar unde l-ai găsit? întrebă Marian, repede.

— Colo! arătă Pongo spre miazănoapte. Cincizeci de paşi de aici. Acolo sunt câteva colibe din lemn şi altceva nimic.

Asta era de mare însemnătate pentru noi. Pongo găsise deci casele de locuit pe care le bănuise. Marian şi deoarece, după spusa lui, nu era nimeni acolo, le puteam cerceta fără teamă.

— Haidem! zise Marian, imediat. Dar Pongo, trebuie să-l duci înapoi pe paznic. Nu trebuie să bănuiască deloc cine l-a atacat. Dacă l-am lăsa aici, atunci duşmanii noştri vor presupune, că mai suntem pe aproape. Aşa însă vor crede că, fugind de aici am trecut pe lângă locuinţele lor. Poate că omul ăsta leşinat, când s-o trezi mai târziu la locul său, nu va sufla nimic despre misteriosul atac a cărui victimă a fost.

Fox se uită la indian şi zise:

— Nu cred ca individul să se trezească până peste câteva ceasuri aşa că atunci când s-or întoarce, îl vor găsi încă în

nesimţire. Dar asta nu strică, pentru că, după cum spuneam domnule Farrow, vor crede că l-am atacat în cursul fugii noastre.

Pongo îl luă iarăşi sub braţ pe tamilul leşinat şi se strecură prin tufiş pe unde venise cu el.

Îl urmarăm şi ajunserăm pe o potecă, ce ducea vreo cincizeci de metri prin desiş – apoi ajunserăm la un luminiş mare, unde se ridicau şase case din trunchiuri de copaci. Ne oprirăm imediat şi examinarăm luminişul cu luare aminte, căci puteau să se fi înapoiat alţi duşmani.

Pongo îl aşeză pe leşinat jos lângă potecă, privi şi ascultă în jur, apoi zise în şoaptă:

— Nimeni nu este aici. Massers poate cerceta case fără frică.

Ne puteam încrede în simţurile-i ascuţite, cu toate astea ne apropiarăm cu luare aminte de prima casă, construită în stilul bungalow-urilor coloniale englezeşti.

Avui îndată bănuiala că această bandă avea numeroşi europeni în rândurile ei. Însuşi faptul că Lindsay, şeful poliţiei secrete şi detectivul Honders aparţineau lor, dovedea această presupunere, întărită acum prin construcţiile acestea.

Aranjamentul dinăuntru al casei era de asemenea după gustul european. Zadarnic căută Fox hârtii prin sertarele biroului, din care să poată afla cine sunt ceilalţi membrii ai bandei.

Nu puteam rămâne mult timp acolo, de aceea cercetarăm la repezeală celelalte cinci case – dar nu descoperirăm nimic de seamă.

După ce părăsirăm ultima casă, Marian zise:

— Pongo, împarte buruienile alea ca să ne frecăm aici mâinile şi picioarele pentru ca tigrul să ne piardă urma. N-au decât să creadă apoi că ne-am irosit în aer.

Stoarserăm repede frunzele cărnoase ale plantelor strânse de Pongo şi ne frecarăm bine tălpile ghetelor şi mâinile.

Pornirăm apoi îndărăt pe potecă, ieşirăm în luminişul cu vechea închisoare şi alergarăm spre partea dindărăt a clădirii. Ghepardul fu luat în braţe de Pongo, care şi-l aşeză apoi pe umăr.

Marian se căţără acum primul pe casă. Fox îl urmă, apoi urcai eu şi după aceea privirăm în jos cum se căţăra Pongo pe zid.

Treaba mergea greu, foarte greu, dar în cele din urmă camaradul nostru fu atât de sus că-l puturăm ajunge pe Maha ca să-l tragem la noi. În clipa următoare se săltă pe acoperiş şi Pongo.

Ghepardul trebui să se aşeze în mijlocul acoperişului neted, iar noi ne târârăm spre partea din faţă a vechii clădiri şi priveam cu atenţiune desişul.

Trecură însă mai bine de două ceasuri până auzirăm un strigăt. Recunoscurăm că acest strigăt – care suna mirat şi înspăimântat – venise dinspre celălalt luminiş, acolo unde se aflau cele şase case.

Aşa dar, „şeful“ cu bătrânul Brahman sosiseră şi însoţitorii lor găsiseră cu siguranţă sentinela leşinată. Acum vor scotoci peste tot, dar probabil că în primul rând vor trimite oameni în acest luminiş, să ne caute pe noi.

Ca măsură de prevedere ne dădurăm puţin înapoi, pentru ca să nu putem fi zăriţi pe acoperiş de cineva care ar fi privit întâmplător în sus.

Trecură câteva minute, apoi văzurăm mişcându-se încet crengile unui tufiş, dinaintea intrării în vechea clădire. Tresării deodată şi aproape să scot o exclamaţie de uimire, când crengile din faţă se despărţiră şi… Tigrul verde alunecă în luminiş. Oare misterioasa fiară să fi urmărit, totuşi, urmele noastre, deşi tălpile ne erau unse cu sucul aromat al buruienilor?

Tigrul se opri aproape de tot de tufiş şi adulmecă. Capul, care-mi părea nemăsurat de gros se răsuci în toate părţile, apoi se opri brusc şi privi ţintă în deschizătura uşii vechii clădiri.

Acum, mă speriai şi mai grozav. Tigrul acesta n-avea ochi, cum au de obicei fiarele. O plasă verde era întinsă deasupra lor şi prin ochiurile ei scânteiau sinistru ochii galbeni. Aşa arăta cel puţin şi nu puteam pricepe ce să fie asta.

Misteriosul tigru trebuie să fi descoperit făpturile nemişcate ale celor doi indieni dinăuntru, căci scoase un pufăit ciudat. Apoi păşi încetişor spre intrarea clădirii. Mişcările lui păreau greoaie şi aş fi jurat că la fiece pas al tigrului se auzea un clinchet metalic.

Acum dispăru din faţa privirilor noastre, dar nu cutezarăm să ne târâm iar înainte, temându-ne că prin pufăitul său va atrage pe stăpânii lui. Şi prevederea asta se dovedi bună, căci deodată se iviră indienii din tufişul pe unde trecuse şi tigrul verde. Veneau unul după altul, în şir neîntrerupt. Număraserăm vreo douăzeci, când interveni o pauză. Apoi se strecură, cu paşi măsuraţi, bătrânul Brahman. Imediat după dânsul venea un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu un turban alb tras adânc pe frunte, iar veşmântu-i lung şi alb îi bătea până la călcâie. Dar în mers veşmântul acesta se desfăcea şi

văzurăm că omul purta dedesubt un costum tropical de croială europeană.

Fox scoase un fluierat uşor. Probabil că omul acesta îi era cunoscut, căci îl văzui holbând ochii de uimire.

Servitorii se împrăştiară pe pajiştea din faţa casei. Brahmanul şi Europeanul păşiră încet spre intrarea casei. Deodată se opriră şi bătrânul clătină capul, mirat. Descoperiseră trupurile celor doi paznici.

Strigă îndată câteva porunci şi imediat oamenii împresurară clădirea. Brahmanul cu însoţitorul său intrară înăuntru, ieşi apoi după scurt timp şi ducea acum tigrul verde de o curea pe care i-o pusese în jurul gâtului. Se opri şi şoptind ceva fiarei îi arătă spre pământ. Animalul… începu să urmărească întipăriturile lăsate de picioarele noastre când ne duseserăm de la casă la casă.

Brahmanul şi Europeanul se luară repede după fiară, urmaţi de aproape toţi indienii, care se împrăştiaseră în jurul casei.

Vreo zece indieni rămaseră pe loc.

Situaţia noastră nu era atât de uşoară. Nu ne aşteptasem ca indienii să vină în număr atât de mare. Acum trebuie să aşteptăm în ascunzătoarea noastră aeriană până se va înnopta.

— Domnule Farrow – şopti Fox – mie mi se pare că-l cunosc pe acest european deghizat, care pare să fie „Mai-marele" lor. Ar fi grozav însă… De necrezut! Şi totuşi, nu pot admite că mă înşel.

— Ţi-am spus eu mai de mult că o să vezi, ce nici cu gândul nu gândeşti – răspunse Marian – sst, tăcere! Uite-i că vin înapoi!

În spatele tigrului, care desigur că urmărea acum îndărăt prima noastră urmă, venea brahmanul şi europeanul deghizat. Fiara verde îl trăgea pe bătrân în jurul clădirii, se opri niţel în faţa tufişului unde stătuse Maha şi pufăi necăjit.

Apoi se-ntoarse iar şi vru să urmărească înapoi urma. Brahmanul îl ţinu şi zise însoţitorului său:

— Stăpâne, a pierdut urma. Prizonierii au dispărut; nu pricep, însă cum au făcut asta.

Europeanul râse necăjit.

— Poate c-au zburat! zise el cu ciudă.

În aceeaşi clipă se petrecu ceva la care nu ne-am fi aşteptat. Fox sări deodată în sus, ridică revolverul şi strigă:

— Ruşine să-ţi fie, Sir Grey!

În momentul următor descărcă un glonţ şi europeanul deghizat se prăbuşi la pământ. Fox se aşeză iarăşi lângă noi,

că imediat detunară alte împuşcături din luminiş şi gloanţele şuierară pe lângă noi.

— Fox, ai înnebunit? strigă Marian, înfuriate. Cum te-ai putut lăsa dus de mânie?

— Ai dreptate, domnule Farrow – încuviinţă inspectorul, cu glas înăbuşit – dar descoperirea aceasta m-a atins prea adânc. E Sir Grey, mâna dreaptă a guvernatorului. Pentru nimic în lume nu mi-aş fi închipuit că un om ca el s-ar putea întovărăşi cu o bandă de ucigaşi. Ptiu, drace!

— Pricep tulburarea d-tale – zise Marian – dar vezi că acum ne-ai vârât într-o situaţie grozavă. Indienii n-o să ne dea drumul şi vor găsi ei mijloace să pună mâna pe noi.

— Da, sunt vinovat – murmură Fox – dar voi căuta să ieşim din încurcătură. În orice caz voi încerca să fug de îndată ce se va înnopta.

IV
O FUGĂ CU PERIPEŢII

PE CÂND VORBEAM INDIENII de jos trăgeau glonţ după glonţ şi acestea zburau vâjâind, deasupra noastră.

Avurăm însă prilejul să ne dăm seama că postul nostru de observaţie era foarte bun, căci gloanţele nu ne puteau nimeri. Cele mai multe se izbeau de balustradă de piatră, de unde se pierdeau în vânt.

Cu toate acestea situaţia noastră era foarte rea, căci după ce indienii vor înţelege zădărnicia împuşcăturilor lor, vor născoci alte mijloace ca să încăpem în puterea lor.

Tigrul verde dădea mereu târcoale în jurul casei, cu capul ridicat în sus. Băgasem de seamă că Brahmanul îi vorbise înainte cu dânsul şi arătase cu mâna spre noi. Fiara ştia deci acum că ne aflăm aici sus.

Împuşcăturile se răriră şi până în cele din urmă încetară cu totul.

— Acum i-am putea împuşca la rând, unul după altul, zise Fox şi ridică revolverul.

Primul glonţ porni şi un Indian se prăbuşi urlând. Dar ceilalţi săriră fulgerător spre desişul ocrotitor şi dispărură printre tufe. Totuşi inspectorul mai izbuti să culce la pământ un Tamil.

— Acum i-am întărâtat dea binelea – zise Marian – dar oricum, avem doi duşmani mai puţini. Şi ceilalţi se vor feri să ne vie prea aproape. Peste trei ceasuri se lasă întunericul şi abia atunci va trebui să-ncercăm să ne dăm jos de aici.

— Uiţi de tigru, Mariane! zisei eu.

Privii îngrijorat la fiara verde care se holba la noi de jos. Marian clătină capul, îngândurat şi se uită cu atenţie la animal. Apoi zise:

— Acum să ne astâmpărăm ca să nu-i silim pe asediatorii noştri să ia măsuri. Sunt încredinţat că şi ei aşteaptă să se întunece şi să se furişeze apoi la clădire. Cel mai sigur mijloc pentru dânşii ca să pună mâna pe noi, ar fi să ne afume! Să îngrămădească vreascuri în jurul clădirii şi să arunce frunze uscate în flăcări – ca să ne silească să coborâm.

— Frumoasă perspectivă! făcui eu. Şi nici n-avem cum ne apăra în cazul acesta. Atâta vreme cât tigrul stă de pază jos, orice încercare de fugă nu poate avea sorţi de izbândă.

— Ce-ar fi să mai tragem odată într-însul? propuse Fox. Poate îl nimerim într-un loc unde să-l ajungă glonţul.

— L-am putea speria prin împuşcături, cum s-a întâmplat aseară, după cât se pare – răspunse Marian – dar o să se

retragă şi el în desişul ocrotitor şi seara va fi iarăşi teafăr. Să-l lăsăm deocamdată în pace acolo unde e şi în vreme asta eu voi chibzui în ce fel să încercăm a scăpa de aici.

— Domnule Farrow – zise Fox grav – mi-am propus şi sunt hotărât să fac această încercare. Trebuie să-mi croiesc drum până la cel mai apropiat post de poliţie şi să aduc ajutor de acolo. Cuibul bandiţilor trebuie curăţat. Prin pripeala mea v-am vârât în buclucul acesta şi acum tot eu trebuie să vă scot.

Inspectorul vorbise cu o hotărâre nestrămutată, astfel că Marian zise:

— Bine, domnule Fox – pricep şi aprob decizia d-tale. Teaş ruga, însă, să nu te pripeşti. Aşteaptă până se va ivi un moment prielnic şi atunci fireşte că vom fugi împreună cu d-ta.

— Eu socoteam ca dv. să ţineţi sub observaţie banda în vreme ce eu mă voi duce să aduc oamenii mei – răspunse inspectorul. Altminteri se fac nevăzuţi ucigaşii şi va trebui s-o luăm de la-nceput.

— Fie şi aşa – încuviinţă Marian – adu atunci şi un câine care să se poată lua după urmele noastre, dacă va fi nevoie să fugărim banda. Îţi voi da batista mea pentru ca animalul să-mi poată mirosi urma.

— Foarte bine, domnule Farrow. Trebuie să ţii seamă de un lucru, însă: dacă banda se va îndrepta spre Anuradhapura, atunci e neapărată nevoie să renunţi la deghizare. Preoţii de acolo vor recunoaşte îndată că sunteţi european şi urmările ar fi neplăcute pentru dv.

— Ai dreptate – răspunse Marian – şi e bine că avem hainele noastre europeneşti sub veşmintele astea indiene. Robert, cred că mai ai maşinuţa aceea cu spirt, ca să putem spăla vopseaua asta cafenie de pe noi?

— Fireşte – zisei eu – am pus-o bine.

— Aşa şi acum propun să dormim cu schimbul – hotărî prietenul meu – căci la noapte nu cred s-avem timp şi vom avea nevoie de forţe. Vă rog însă să mă treziţi, cu puţin înainte de a se întuneca, deoarece va trebui să-l alungăm atunci pe domnul tigru.

Aşa era Marian! Cu toată situaţia noastră aproape disperată el îşi puse capul pe braţe şi în curând adormi tun.

— Pongo veghează întâi – zise uriaşul negru.

Încercai şi eu să dorm şi izbutii.

Astfel trecură repede cele trei ceasuri, până să se întunece. În jumătate de ceas cât fui eu de veghe nu se întâmplă nimic. Duşmanii noştri se ascunseseră atât de bine încât nu-i puteam

vedea. Şi numai fiara verde dădea mereu târcoale în jurul vechii clădiri.

Îl trezii pe Marian cu vreo zece minute înainte de a se lăsa întunericul.

— Acum e acum! zise el îngândurat. Dacă nu izbutim să alungăm tigrul, orice încercare de fugă, este cu neputinţă. Luaţi deci bine seama: când va veni iar în faţa intrării, va trebui să tragem cu toţii asupra lui. Ne vom sluji însă de puşti, căci gloanţele de revolverelor n-au putere de pătrundere atât de mare. Vom ţinti în cap, pe cât cu putinţă asupra ochilor ocrotiţi. Căci e limpede că tigrul acesta e proteguit împotriva gloanţelor prin niscaiva plăci de metal, care-i îmbracă întocmai ca o platoşă. Culoarea aia verde şi luminoasă e numai pentru oamenii naivi şi superstiţioşi. Peste ochi o fi având o reţea din fire de oţel, dar poate că gloanţele noastre tot vor fi în măsură să găurească această pavăză.

Prin spărturile din balustradă aveam un camp de tragere şi ne aşezarăm la pândă, cu puştile la ochi.

După câteva minute tigrul verde se ivi iarăşi pe după colţul clădirii. Când fu în faţa intrării, Marian scoase un fluierat. Fiara privi îndată în sus şi ochii ei scânteiară sinistru.

În momentul următor puştile noastre detunară. Fiecare din noi trase de trei ori în şir.

Un răget înăbuşit al tigrului răspunse împuşcăturilor noastre, apoi trupul verde se răsuci câteva clipe în jurul său, pe urmă o zbughi în desiş. Dar şi de acolo auzirăm fiara pufăind şi zvârcolindu-se.

— Foarte bine – zise Marian, mulţumit – de paznicul ăsta neplăcut am scăpat pentru câtva timp, după cât se pare. Acum să ne lăsăm în jos îndată ce se va întuneca. Să ne pregătim de pe acum şi Pongo va trebui să-l încarce pe Maha în spinare. Ah, gata!

Noaptea coborî brusc, ca la Tropice. Ne ridicarăm îndată şi ne târârărm la marginea dindărăt a acoperişului.

Până jos erau zece metri şi coborârăm foarte greu, căci era întuneric şi trebuia să dibuim ca să găsim adânciturile şi crăpăturile în care ne puneam piciorul. Dar ajunserăm cu bine jos.

Acum partea anevoioasă era să străbatem luminişul ca s-ajungem în desiş. Ştiam bine că tufişurile erau înţesate de Indieni. Trebuia să trecem deci printre aceşti duşmani înverşunaţi.

Ne oprirăm cam nehotărâţi locului, când Pongo şopti deodată:

— Atenţie, Massers, vin oameni!

— Asta e foarte bine – râse Marian – cu siguranţă că vor acum să ne atace sau, cum spuneam adineauri, să ne afume. În orice caz avem acum prilejul să fugim, căci vom intra în desiş împreună cu dânşii. D-ta va trebui să porneşti îndată domnule Fox, ca să aduci ajutor, în vreme ce noi vom ţine banda sub observaţie. Uite batista mea, cum ne-am înţeles.

Auzirăm zgomote slabe, care se apropiau de noi. Erau foşnete şi trosnete ciudate, pe care nu ni le puteam explica în primul moment.

Ne ghemuirăm la pământ, ca să nu ne trădăm prezenţa prin făpturile noastre înalte, apoi – obişnuindu-ne ochii cu întunericul – puturăm recunoaşte oamenii care se târau încetişor spre vechea clădire.

Erau indieni care mergeau în patru labe şi fiecare purta în spinare câte o legătură cu vreascuri.

— Luaţi-le şi faceţi-le grămadă! şopti Marian.

Acesta era, într-adevăr, cel mai bun şi singurul mijloc prin care îi puteam surprinde pe duşmani, apoi să ne facem nevăzuţi.

Când cei dintâi indieni mai fură numai la doi metri de noi, le ieşirăm înainte şi le smulserăm din spinare legăturile cu vreascuri Pe urmă ne întoarserăm şi când ajunserăm la zidul clădirii aşezarăm crengile jos.

Indienii stătură câteva clipe nemişcaţi. Apoi, spre uşurarea mea, îi văzui urmând să se târască spre desiş.

Lângă noi se iviră acum făpturile celorlalţi potrivnici care zvârliră şi ei vreascurile lângă zid. Aşteptarăm până porniră înapoi şi ne alăturarăm de dânşii.

Maha se ţinea alături de Pongo, care-l acoperea pe cât putea cu veşmântul său larg. Ne aflam acum în spatele clădirii. Aici nu cercetasem mai de aproape desişul, dar nici nu era nevoie, căci îi urmam pe indieni, care ne arătau drumul.

Ei se strecurară printre crengile tufişurilor şi când îi urmarăm, peste câteva clipe, ajunserăm pe o potecă îngustă şi curată.

Potrivnicii noştri şi dispăruseră – de sigur ca s-aducă alte vreascuri, pe care le-or fi adunat în cursul după-amiezii. Stăteam nehotărâţi în loc şi nu ştiam în ce direcţie să apucăm.

— Domnule Farrow – zise deodată Fox – eu o iau acum pe aici la dreapta. Dau apoi în şoseaua veche care duce la

Anuradhapura şi ajung curând la un post de poliţie.

— Bine, domnule Fox – zise Marian, după ce chibzui câteva clipe – grăbeşte-te însă pe cât poţi! Noi vom merge spre stânga – bănuiesc că vom da acolo de luminişul în care se află casele de locuit. De acolo vor porni şi Indienii când vor băga de seamă fuga noastră.

O călduroasă strângere de mână şi inspectorul dispăru în beznă. Mai aşteptarăm până ce paşii săi nu se mai auziră, apoi ne-ntoarserăm spre stânga şi păşirăm de-a lungul potecii.

Deodată ne ajunseră la ureche sunete care dovedeau apropierea indienilor. Şi imediat se iviră chiar cei dintâi potrivnici, încărcaţi iarăşi cu sarcini de vreascuri.

Ne dădurăm în lături şi ne lipirăm de tufe. Spre uşurarea noastră îi văzurăm pe indieni trecând pe lângă noi fără să ne bage în seamă.

Numărarăm opt oameni. Pe cealaltă parte a luminişului, unde era clădirea veche, erau, fireşte, tot atât de harnici ca să îngrămădească vreascuri în jurul închisorii. Râdeam în sinea mea, închipuindu-mi mutrele lor când vor băga de seamă, în sfârşit, că dispărusem de mult.

Pornirăm repede pe potecă. Fireşte, în primul rând trebuia să ne ferim de tigrul verde.

Deoarece Pongo ţinea neapărat să meargă în frunte, rămăsei eu cu Maha ceva mai în urmă, dar numai atâta ca să-i mai pot auzi pe camarazii mei şi – pe cât era cu putinţă să-i şi zăresc.

Curând ajunserăm în luminiş şi văzurăm în faţa noastră casele de bârne. Domnea mare însufleţire acolo. Ne dădurăm în lături şi stăturăm liniştiţi pe marginea desişului.

Indienii veneau şi plecau, aducând mereu alte legături cu vreascuri, pe care le îngrămădeau de jur-împrejurul vechii închisori. În cele din urmă nu se mai înapoiară – socotind pe semne că e de ajuns.

Mai aşteptarăm câteva minute, apoi ne apropiarăm binişor de casă, din care pătrundea o lumină turbure. Marian poruncise lui Maha să rămână pe marginea desişului.

Privirăm prin deschizătura ferestrei, prin care pătrundeau gemete amestecate cu frânturi de cuvinte. Pe pat zăcea întins europeanul pe care-l împuşcase Fox. Sir Grey era rănit mortal – lucru ce-l văzurăm imediat după chipul său chinuit de suferinţă. Lângă dânsul stătea pe un scăunaş Brahmanul cel bătrân şi privea la „şef”.

Sir Grey se ridică deodată, privi ţintă la Brahman, apoi întinse pumnul încleştat şi gâfâi:

— Gamani, răzbună-mă!

Căzu înapoi pe spate, se mai zvârcoli niţel, pe urmă rămase nemişcat pentru vecie.

Gamani privi câteva clipe la chipul schimonosit al englezului; ridică braţul ca spre jurământ, se-ntoarse repede şi ieşi din odaie.

Ne dădurăm repede înapoi de la fereastră; era şi timpul, căci în momentul următor auzirăm paşii repezi ai Brahmanului care se-ndepărtă.

Abia dispăruse că Marian zise încet:

— Haideţi să scotocim repede buzunarele mortului şi odaia! Poate găsim ceva important în ele. Pongo, tu bagă de seamă dacă vine cineva. În primul rând trebuie să ne ferim de tigrul verde.

Abia sfârşise de vorbit Marian, că din casa apropiată se auzi un răget grozav. Acolo se afla, aşa dar, fiara şi gloanţele noastre trebuie s-o fi atins rău.

Pongo rămase în faţa casei, în vreme ce noi intrarăm repede înăuntru. Nu se vedea nimeni şi în vreme ce Marian se apropiă de mort şi-i pipăi hainele, eu cercetai repede mobilele simple ale camerei; în primul rând însă veşmântul indian pe care englezul îl purtase peste hainele sale europene.

Nu găsi nimic, dar după câteva minute Marian scoase un fluierat de satisfacţie şi se ridică. Ţinea în mână o cărţulie şi zise:

— Aici vom găsi poate ultimele lămuriri asupra bandei. Ah, ne cheamă Pongo – repede afară!

În toată graba, însă cu băgare de seamă, părăsirăm casa şi o luarăm după colţ. Aci ne lovirăm de Pongo care ne şopti:

— Colo foc, Massers. Indienii vine îndată când bagă de seamă că noi plecat.

În luminişul pe care-l părăsiserăm izbucniră flăcări uriaşe. La lumina lor văzurăm lămurit un fum verzui, ceea ce însemna că duşmanii noştri tot zvârliseră peste foc nişte buruieni al căror fum ne-ar fi ameţit.

Străbăturăm repede luminişul şi merserăm la desiş, pe marginea căruia stătea Maha al nostru. Credinciosul animal îşi arătă bucuria pentru întoarcerea noastră lingându-ne mâinile, dar nu scoase nici un sunet care să ne poată da de gol.

Ne strecurarăm în tufişuri, ca să nu fim văzuţi din luminiş. Puştile ni le atârnaserăm în crengi, pentru a le avea la îndemână.

Se scurseră vreo zece minute, apoi se auzi îndărătul nostru, în luminiş o larmă grozavă. Indienii băgaseră de

seamă deci fuga noastră şi li s-o fi părut cu totul ciudat că dispăruserăm fără urmă.

După câteva minute îi văzurăm dând năvală în luminişul din faţa noastră. Păreau foarte agitaţi.

Glasul aspru al lui Gamani răsună. El vorbi mai mult timp cu oamenii săi. Ne părea rău acum că lipsea Fox, ca să ne tălmăcească ce orânduise Brahmanul.

Ne puteam închipui, însă, că poruncise o năvală spre oraşul apropiat Anuradhapura, căci indienii se rânduiră deodată şi dispărură spre apus.

Gamani rămase până la sfârşit. Mai intră odată în casa unde se afla tigrul şi-l auzirăm lămurit vorbind foarte energic. Probabil că paznicul care trebuia să rămână lângă fiara rănită, nu prea vroia să primească sarcina asta.

În cele din urmă, însă, străbătu şi Brahmanul luminişul şi dispăru în desiş, pe partea de sud-vest.

— Asta-i foarte bine! zise Marian, mulţumit. Acum duşmanul nostru cel mai primejdios, tigrul verde, rămâne aici şi poate ne întâlnim în Anuradhapura cu Fox şi oamenii săi. Atunci vom stârpi toată banda, odată pentru totdeauna. Haideţi, trebuie să rămânem pe urmele lor!

Ne părăsirăm repede ascunzătoarea şi străbăturăm luminişul. Când dădurăm însă pe partea cealaltă de o potecă îngustă, Marian se opri şi zise:

— Să lepădăm veşmintele indiene! Repede, Robert, scoate bidonul cu spirt!

După ce ne spălarăm vopseaua de pe faţă cu spirt, aruncarăm de pe noi halatele albe şi turbanele. În îmbrăcămintea noastră obişnuită ne puteam mişca mai în voie.

V
ÎN ORAŞUL DIN PĂDURE

ANURADHAPURA ESTE VECHIUL ORAŞ AL REGILOR, care trebuie să fi fost clădit în veacul al treilea al erei creştine şi de sigur că avusese epoca lui de strălucire. Regele Maha Sena, care trecuse într-un rând la brahmanism şi pusese să se dărâme multe temple, în Anuradhapura, fu nevoit, în urma unei răscoale, să se întoarcă la buddhism şi reclădi templele, mai multe şi mai frumoase.

Apoi veni marea catastrofă, din veacul al cincilea. Pe atunci se certau pentru stăpânire Tamilii, Malaharii şi Cingalezii. Din câte se povesteşte, trebuie să se fi produs ruperea unui dig uriaş, marele lac Kalaveva îşi revărsă apa asupra oraşului şi deoarece nimeni nu ştia cine era, de fapt, stăpânul insulei, vechiul oraş al regilor fu lăsat în părăsire, pur şi simplu.

Pădurea seculară înghiţi, cotropi clădirile ridicate de mâna omenească şi timp de veacuri oraşul dormită sub vegetaţia deasă a tropicelor. Când în anul 1795, englezii veniră în Ceylon, regii din Kandy, de pe atunci, închiseră cu totul insula şi acum oraşul părea uitat şi dispărut pentru totdeauna.

Sir Robert Knox, care încă în anul 1659 pătrunse în Ceylon, pe propria sa socoteală, văzu atunci oraşul, căci fusese luat prizonier de prinţul Radja Singh, care-l închise în vechiul oraş din pădure.

Knox trăi acolo douăzeci de ani. Un altul ar fi înnebunit în singurătatea aceea grozavă a unui oraş mort, dar englezul acesta, setos de ştiinţă, cercetă întreg oraşul, pătrunse în templu, găsi porţi subpământene, care-l duseră în nişte hrube pline de minunăţii.

În anul 1679 izbuti să fugă. Când se înapoie la Londra, scrise o carte asupra acestui oraş îngropat în pădure, – dar nimeni nu-l crezu. Toţi socoteau drept aiureli descrierea lui privitoare la acest oraş dispărut, în care s-ar fi aflând tigri, şerpi, mistreţi, palate, zei şi monumente, alături de copaci exotici.

Abia în anul 1833 cu prilejul construirii unor şosele mari, se dădu peste Anuradhapura. Vechiul oraş regesc fu dezgropat. Cea mai mare parte dintr-însul se mai află şi astăzi sub pământul şi deasupra cresc copaci uriaşi, dar englezii lucrează cu stăruinţă ca să scoată la lumină vechile comori de artă.

Atâta ştiam despre Anuradhapura şi aş fi dorit să vizitez în linişte interesantul oraş – dar noi mergeam spre o luptă pe

viaţă şi pe moarte.

*

* *

Timp de un ceas umblarăm pe poteca îngustă, prin inima pădurii seculare. Noroc de Pongo, care, cu tot întunericul, ne îndruma cu o siguranţă uimitoare, de parcă ar fi fost ziua.

Într-un târziu, ieşirăm din pădure şi intrarăm în vechiul „oraş al regilor”. Pietre străvechi cu semne ciudate sclipeau în lumina vie a lunii care răsărise. Trecurăm încetişor peste ele, căci aveam cu toţii impresia că nu trebuia să turburăm liniştea misterioasă care învăluia vechiul oraş.

Uitai aproape de duşmanii noştri, atât de uimit eram în faţa celor ce vedeam; în primul rând minunata terasă ce împrejmuieşte copacul sfânt de Bo. Admiram fiinţa fabuloasă care scuipa din botul deschis balustrada scării, apoi şarpele cu nouă capete, paznicii de piatră, etc.

— Robert, nu dormi!

Marian băgase de seamă că mă pierdusem în visare şi cuvintele sale îmi readuseră în minte primejdia în care pluteam.

Ajunserăm acum pe un loc liber, pe care se înălţa vestita Ruanweli Dagba. Maha o luase câţiva paşi înainte, în schimb eu rămăsei cu totul locului, ca să admir această interesantă construcţie străveche.

Fui smuls din gândurile mele în chip cu totul neaşteptat; un laţ fu azvârlit în jurul gâtului, apoi fui tras îndărăt. (Vezi ilustraţia de pe copertă) Beregata îmi fu încleştată atât de tare, încât nu putui scoate nici un ţipăt de prevenire.

Pe jumătate ameţit mai văzui pe Marian şi Pongo străbătând locul din faţa ciudatului monument. Şi dintr-un grup de palmieri se întindeau două nuiele lungi, care aveau la capete laţuri deschise. Fulgerător de repede acestea prinseră capetele camarazilor mei, iar în clipa următoare ei fură smuciţi înapoi. Puşca zbură din mâna lui Marian, întrucât în mod instinctiv duseră amândouă mâinile la gât.

Maha, însă, credinciosul nostru ghepard, făcuse stânga împrejur şi o zbughi spre palmieri. Atâta mai văzui, apoi mai simţi o smucitură de laţ şi-mi pierdui cunoştinţa.

Când m-am trezit, nu ştiam la început ce se petrecuse cu mine. Trupul mi se legăna ciudat, capul îmi vâjâia îngrozitor şi gâtul mă durea de parcă ar fi fost retezat.

Respiraţia îmi era grea şi când dădui să înghit, odată, cât p-aci să ţip de durere. Dar nici n-aş fi putut, căci abia acum simţii că aveam căluş în gură. Când vrui să duc mâinile la gură, simţii că ele îmi erau legate la spate.

Încetul cu-ncetul gândurile mi se limpeziră şi-mi adusei aminte de toate. Acum îmi puteam lămuri şi legănarea aceea ciudată. Eram legat de un băţ gros şi dus prin pădurea întunecoasă. Îmi dădui seamă cu spaimă că nu puteam fi decât târât îndărăt în luminişul în care se aflau casele de bârne. Acolo unde zăcea cadavrul lui Sir Grey şi unde se afla… tigrul verde.

Gândul acesta mă dezmetici de tot. Gamani şi oamenii lui se vor răzbuna grozav pe mine. Cum puteam să fug?

Pentru moment nu era nici o speranţă. Cu desăvârşire dezarmat atârnam între purtătorii mei. Când vom ajunge însă în luminiş şi mă vot lăsa la pământ, atunci trebuia să încerc să-mi dau jos legăturile.

Nesfârşit de lung mi se păru drumul prin pădurea întunecoasă. În cele din urmă se făcu mai lumină şi după câteva minute cei doi Indieni care mă purtau ieşiră în… luminişul cu case de bârne. Aplecai repede capul înapoi dar trăsei altă spaimă şi avui o dezamăgire adâncă. Ca şi mine erau purtaţi Marian şi Pongo cu care oamenii tocmai ieşeau din pădure.

Fui dus în faţa casei în care zăcea cadavrul lui Sir Grey, trântit la pământ, Marian şi Pongo lângă, dar între noi se aşeză câte un indian, astfel că ne puteam lua nădejdea să ne slăbim unul altuia legăturile.

Privii la Marian, care înălţă doar din umeri… Probabil că nici el nu ştia dacă puteam nădăjdui în vreo salvare.

Deodată se ivi în faţa noastră Gamani, brahmanul. Câteva minute ne privi în tăcere şi văzui în ochii săi o mânie fioroasă. Apoi zise rar:

— Cei mai mari duşmani ai noştri ne-au căzut în sfârşit în mână. Şi de data asta n-or să ne scape! Ne vom sfătui acum ce fel de moarte să le dăm.

Ne privi iarăşi şi văzând că rămânem liniştiţi, urmă, cu ciudă:

— Vă puteţi închipui, domnilor, că nu veţi avea o moarte prea uşoară. Pregătiţi-vă pentru tot ce e mai rău şi asta se va întâmpla curând, căci camaradul dv., care a fugit, se va înapoia cu ajutoare. Îl vom prinde şi pe el, cu oamenii lui cu tot, dar până atunci voi veţi fi judecaţi.

Se-ntoarse şi făcu semn la doi indieni uriaşi, care se apropiară respectuoşi.

— Aceştia sunt acum aghiotanţii mei – ne zise el – ei s-au arătat foarte viteji şi afară de asta sunt de o cruzime de neînchipuit. Cu dânşii mă voi sfătui asupra felului morţii voastre şi ne vom grăbi, fiţi pe pace…

Se dădu mai încolo cu cei doi indieni, care ne aruncau priviri ameninţătoare. Îl văzui vorbind cu ei, apoi dânşii îşi făcură, pe rând, propunerile lor, la care Gamani dădu din cap, căci se părea că nu-i plac aceste propuneri. Îmi închipuiam lesne ce grozăvii născocesc aceste minţi asiatice.

Zadarnic îmi frământai mintea, cum ne-am putea elibera… Iarăşi privii la cei trei indieni care se sfătuiau asupra sorţii noastre. Gamani asculta noile propuneri ale aghiotanţilor săi, însă, iar dădu din cap nemulţumit.

Apoi ridică deodată braţul, vorbi cu însufleţire celor doi indieni şi arătă spre casa de unde-l auzisem pe tigru răgind.

Mă înfiorai. Avea oare de gând Gamani să pună fiara să ne sfâşie? Asta însemna că fiorosul animal – care avea destule motive să fie înfuriat împotriva noastră – se va juca cu noi ca pisica cu şoarecele – era doar foarte bine dresat şi în sălbăticia lui ne va sfâşia bucăţi-bucăţi.

Cei doi aghiotanţi încuviinţară cu bucurie propunerea lui Gamani, apoi toţi trei veniră spre noi şi Brahmanul luă cuvântul:

— Domnilor, am ales pentru voi felul morţii şi aghiotanţii mei sunt înţeleşi. L-aţi rănit pe tigrul nostru şi el ştie bine că voi aţi făcut-o. Vă voi preda lui şi el va face aşa cum se pricepe. Dar ca să nu spuneţi că ucidem prizonieri lipsiţi de apărare, aveţi voie să vă apăraţi cu cuţitele voastre împotriva lui. Vă daţi seama că aceasta e o favoare?

Zâmbind batjocoritor făcu vreo câţiva paşi înapoi. În primul moment mă bucurai că nu vom fi daţi aşa dezarmaţi pradă tigrului, dar pe urmă pricepui cruzimea care se ascundea în această aşa-zisă uşurare.

Noi nu puteam doar face nimic fiarei, care era apărată chiar împotriva gloanţelor. Şi prin împotrivirea noastră n-am fi făcut decât să întărâtăm tigrul, să-l aţâţăm şi mai mult.

De răpus nu l-am fi putut răpune în nici un caz – de aşa ceva – n-ar fi fost în stare nici chiar Pongo al nostru. Ne aştepta o luptă pe viaţă şi pe moarte, căci nu vroiam să ne dăm bătuţi cu una, cu două.

Indienii se dădură îndărăt şi formară un cerc mare de vreo douăzeci de metri în diametru. Paznicii noştri se aplecară şi ne luară pistoalele din brâu, apoi ne tăiară legăturile de la mâini şi săriră repede înapoi, în cercul tovarăşilor lor.

Smulserăm cuţitele de la brâu, ne tăiarăm funiile de la picioare, apoi ne ridicarăm încetişor. Indienii îndreptaseră puştile spre noi şi ţevile negre sclipeau ameninţător şa lumina lunii. Orice încercare disperată de a o rupe la fugă ar

fi fost zadarnică, pentru că am fi fost ciuruiţi de gloanţe înainte de a fi făcut câţiva paşi.

Pe când mă gândeam la asta, Gamani zise:

— Să nu cumva să-ncercaţi să rupeţi cercul format de oamenii mei. Am dat ordin să se tragă la picioarele voastre. Când vă veţi prăbuşi la pământ, tigrul va avea o sarcină mai uşoară cu voi – luaţi aminte la ce vă spun!

— N-o să facem nici o încercare de fugă – răspunse Marian, liniştit – primim lupta cu tigrul d-tale.

Şi urmă în şoaptă către noi:

— De sigur că e greu de rănit fiara. Şi am băgat de seamă că platoşele cu care e acoperit corpul nu se împreună peste pântece. P-acolo trebuie să ţintim, deci Pongo, noi doi îl vom atrage asupra noastră şi tu va trebui să-i dai lovitura hotărâtoare pe la spate.

Pongo dădu din cap şi-şi scoase cuţitul de rechini.

— Prietenul dv. negru pare să se bucure – zise Gamani, batjocoritor – dar o să-i piară acuş pofta. Fiţi atenţi, domnilor, vine potrivnicul dv.!

Strigă o poruncă şi imediat fu deschisă uşa casei în care se afla tigrul verde – trecură însă câteva minute până ce fiara se ivi în prag.

În aceeaşi clipă îmi dădui seamă că Marian avusese dreptate. Tigrul părea grav rănit, căci abia păşea şi nu se arăta deloc dornic de luptă. Marian râse încetişor şi zise:

— Bravo! Împuşcăturile noastre i-au zdrobit ochiul stâng. Trebuie deci să ne-ndreptăm atacurile spre stânga. Sau… mai bine facem altfel, Robert, tu cu Pongo, te ţii mereu pe partea lui stângă, iar eu rămân la dreapta lui. Îl voi aţâţ şi-l voi abate de la voi. Atunci va trebui să prindeţi momentul prielnic.

Fără să mai aştepte răspuns, sări înaintea tigrului. Fiara îi auzi paşii şi-ntoarse capul. Pufăi scurt şi se pregăti să se repeadă asupra lui Marian.

Dar mişcările fiarei păreau greoaie, parcă nici n-ar fi fost ale unui tigru, aşa că Marian zise iar:

— Minunat, platoşa îl împiedecă. Haideţi, o s-o scoatem noi la capăt cu el!

Aruncai repede o privire asupra indienilor din jur şi văzui cu bucurie că îşi lăsaseră în jos puştile. Apoi mă târâi cu Pongo la stânga tigrului.

Fiara părea înfuriată că nu-şi ajunsese victima, pentru că Marian se aruncase în lături cu o mişcare fulgerătoare.

El sări iarăşi înainte, în aşa fel că veni pe dreapta tigrului, unde era ochiul teafăr. Fiara se-ntoarse imediat spre el şi se pregăti de a doua săritură.

Atunci se repezi Pongo şi zvârli cuţitul său cu toată puterea, tocmai când fiara se ridicase pe labele dinapoi.

Şi lovitura camaradului nostru nu dăduse greş. Tigrul nu mai făcu nici o încercare pentru o nouă săritură, stătu nemişcat câteva clipe, pe urmă scoase un horcăit şi în clipa următoare căzu grămadă, se zvârcoli niţel în ţărână, până rămase nemişcat.

Furia indienilor trebuia să se descarce acum şi eu privii repede la chipurile lor înmărmurite. Dar înainte ca duşmanii să poată întreprinde ceva, se auzi un glas limpede, poruncitor:

— Foc!

O salvă răpăi asupra cercului format de indieni. Repede ne trântirăm la pământ – ştiam că venise Fox. O a doua salvă detună şi jumătate din bandiţi zăceau întinşi pe jos. Ceilalţi o luară la fugă, ca să nimerească în braţele unui al doilea cerc de poliţişti, pe care-l formase Fox.

După zece minute lupta era sfârşită. Două treimi din ucigaşi erau morţi, ceilalţi legaţi, parte din ei răniţi.

Strânserăm cu bucurie mâinile inspectorului. Era o mare izbândă pentru el, căci carnetul pe care-l găsise Marian la Sir Grey, conţinea numele membrilor bandei. Fox îi putea aresta mai târziu pe cei din urmă.

Părăsirăm Ceylon-ul, ca să vizităm India. Dar nu bănuiam că vechiul oraş din pădure ne va mai aduce şi alte surprize – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ORAŞUL DIN PĂDURE.**

În numărul următor:

PE O PLANTAŢIE ACCIDENTATĂ.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARSY
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430138, www.marsy.ro